

PERORATIO

Ad Beatisimam Virginem Mariam Dominam nostram.

IMMACULATISSIMA Maria, clarissima Virgo, Altissimi Filiæ Parentis, Filii altissimi Mater, Pneumatiſque Sancti dilectissima Sponsa: peccatorum auxiliatrix, & advocata clementissima, protectrix tuorum: Tu quæ solo nomine variis elementis linguarum interpretaris, *Domina, Excelſa, Sublimis, Excellens, Pura, Splendens, Alba, Candida, Dulcrix, Doctrrix, Damonum malleus, Exacerbatrix rebellium, Eloquens, & Magistra*; piaculis fauicium hunc tuum respice misericordiaꝝ lumenibus servulum miserum. Augustissima cælorum Imperatrix, visu fove, clementiâ protege, & contra occultas basilisci illius antiqui technas tuere me: auxiliare mihi squalido peccatori, mea professionis Seraphicæ alumno minimo & indigno. Tu quæ sine crimine rutilus, secundum multitudinem miserationum tuarum ignosce audaci imperitoque Scriptori; nam qui te laudat, quodammodo ab audacia liber est, cùm debitum tantæ Reginæ persolvat. Supplex exoro, ut quidquid de te illotis manibus, & rudi calamo retuli, non prout debui, sed prout potui, benignissimè, quæ munifica, accipias: siquidem abjectissimus ad tuas laudes expendendas semper expavi, ipsaque plus derogationes, quām panegyricas illustrations reputavi. Scio quod non est speciosa laus in ore peccatoris, illius cuius est solum Dei sapientia ipsa panegyris: nam accedente me ad cor altum polluto calamo, haud ignoror te beatam exaltari, ne impius os suum in tuum cælum ponat. Certè potui aberrare obvolutus tenebris peccatorum; & scrutans scrutinio, deliquisse in tuis laudibus referendis: sed delicta non videt vis amoris, errata quæ commisit peccatoris dilectio, merebuntur veniam consequi ab ea puella immaculatissima, quæ diligentes se diligit. Tu quidem parens clementiæ nosti mentem meam in hoc fuisse, quod me omnino indignum judicavi de te loqui, aut aliquid scribere. Sed quoniam insta tibi pietatis oculo super multos mei similes scio te respexisse, aliquo, et si dignitatis & magnitudinis tuæ non digno devotionis obsequio velim egisse erga te, quatenus ipso consuetæ tuæ clementiæ oculo quandoque digneris me respicere Cañum, & ad munera mea, quæ tot hucusque respexit Abeles, in eloquentiæ, & doctrinæ gratia subtilia, ipsa que tibi offerentes obsequia. Ausus fui ad Dei Arcam extendere manum, temerè & rudi stylo illam verbis balbutientibus contrectare: sed Tu, quæ misericordiæ exuberas in errantes, manum meam (id est jam scripta) ab ariditate, & poena delicti munifica liberabis, cognoscens quod à Te, & Ignoscens quod à me. O misericordiæ fons, tu animum excitaſti, & commovisti sicciam & sterilem manum ad præfatum tractatulum conscribendum, ut tuum de tuis multiloquum; mutum aut balbutientem ut meum, et si voto garrulum. Igitur ut tuum de tuis suscipe, & ut meum de meis, ut non repellas exoro: siquidem cùm incepi illum taliter qualiter efformare, scis quod ad te levavi oculos meos, quæ habitas in cælis, & in eodem fedes Trinitatis altissimo solio, è quo quondam dignata es descendere non semel. Agneta & Thecla virginibus comitata, ad invisendum Martinum Turonensem Antistitem tibi addictum. Vista ergo in salutari tuo hunc jam senem Martinum peccatorem in te confidentem, ipsumque oculis tuæ amplissimæ clementiæ respiciens, in hora mortis suscipe. Amen.

SERMO

SERMONES MORALES
VESPERTINI,Ad Debboræ, & Jahelis historiam, ex libro
Judicum, capite 4. decrpti.

SERMO I.

A versu 1. usque ad 4. inclusivè, libri Judicū, capite 4.

Addideruntque filii Israël facere malum in conspectu Domini, post mortem Aod, &c.

Tuo proprio stylo & gratioſo eloquio historiam *Debbora*, & *Jahelis* narrare incipes juxta relata à nobis suprà in Exegesi, toto numero primo usque ad secundum exclusivè; ita ut relatio historiæ in omnibus hisce sex sermonibus non se extendat, niſi ad quatuor tantummodo numeros, ſive versiculos ſacri contextus: narrationem ampliando & extendendo tua propria eruditio, aut humanis, aut divinis illam exornabis litteris. Et concludes historiam pro salutatione (aut post, ſi velis pro introductione,) invocando Deiparæ juvamen, ut potè ejus, cujus effigiem prætulit *Debbona* Prophetissa, atque Israël Judicifia, cui dicendum, *Ave Maria*.

S. I.

Peccandi libido, transactis non satiata flagitiis, improbos laſſit ad insolita ſcelera perpetranda, iram Dei advocans ad supplicium.

Dididerunt filii Israël facere malum in conspectu Domini, &c. *Judicum* 4. vers. 1. Contra Deum tot vicibus Israëlitæ deliquerant, & tamen Dominus misericordiæ motus eos ab opprimentibus gentibus non semel liberaverat per Judices & Salvatores populi. Verum beneficiis peiores redditi, peccata peccatis addiderunt in ſui benefactoris contemptum, & in ſuæ procacitatis laxandos ſinus; quia affueta peccandi libertas nova ſemper machinatur flagitia,

quibus concitatur divina iuſtitia. Peccator unusquisque quo majora flagitia commisit (ſcribit S. Ambroſius tom. 1. de Noë & Arca, cap. 10.) eo fit insolentior: namque uſa & exercitatione improbitas augetur, & impunitate nutritur audacia. At quando Israëlitæ de hoc crime, de quo in praefenti contextu, increpantur, dolentes cum Ephraimitis loquebantur ad Gentes lib. 2. *Paralip.* cap. 28. ver. 13. hiſ verbis: *Quare vultis adjicere ſuper peccata noſtra, & vetera cumulare delicta? Grande quidem peccatum eſt, & ira furoris Domini imminet ſuper Israël.* LXX. legunt, *Multum eſt peccatum;* quippe magnum & gravissimum ſcelus eſt, non defiſtere à culpis, immo etiam velle addere flagitia nova peccatis commiſſis: hoc enim valde eſt Deo exosum, & ejus provocat in nos ſupplicium. Idcirco *Isaias* cap. 27. vers. 1. hoc prænuntians aiebat: *In die illa viſiabit*